NOSTALJİ

Yazan: **Ömer Celep** - 11 Nisan 2008

Nostalji kelimesi herkes için farklı şey çağrıştırır. Yirmi yaşındaki bir delikanlı için nostaljik olan şey, seksen yaşındaki birisi için modern sayılır. Ama ben bu gün kendi nostaljimizi yaşadım. Bu nostaljik olay yeni kuşak için belki hiçbir şey ifade etmez ama, bizim kuşak için oldukça keyifli sayılabilecek bir olgu olduğunu düşünerek sizlerle paylaşmaya karar verdim.

Toprak altında ölmeye mahkum çekirdeğin doğum sancılarının yaşandığı günlerdendi bu gün. Yeşilırmak kenarına serpiştirilmiş söğüt ağaçlarının gövdelerindeki yapraklar henüz bir kaç günlük. Yeşertisi bile zar zor seçilebiliyor. İlk baharın taze bulutları biriktirdiği suları yağmur danesi olarak boşaltmaya zemin ararken, düldülün direksiyonunu Taşova'ya kırıyorum. Tam köprüden geçerken telefonum çalıyor.

Öbür ucundaki ses, Aydın Zekai Kıymet. Hiçbir şey söylemeden, hatta hal-hatır bile sormadan;

-Dumanın tüttüğü yere gel.

Parola gibi bir ifade. Çöz çözebilirsen. Aslında bu ifade, Aydın Abi'yi bilmeyenler için "Parola" sayılır benim için böyle bir muamma söz konusu değil. Bu, bana göre çok açık ve hiç sormadan bulunabilecek bir adresti. Düldüle "Yürü" bakalım dedim ve beni üç dakika sonra, "Mahalleli Buluşuyor" noktasına getirdi. Dar sokağın yüksekçe kısmında, evet duman tütüyordu. Düldülden indikten sonra, sokağa açılan eski model ahşap kapıyı aralıyorum ve oldukça aşınmış beton merdivenlerden on iki basamak çıktıktan sonra, Emekli öğretmen Hasan Öztürk (Hasancan) ve Aydın Zekai Kıymet abi'yi görüyorum. Beni çok samimi eski dostlar gibi karşılıyorlar.

Kırk metrekarelik çiftliklerinde neler yok ki?

Bir yaşında meyve fidanları, bu fidanlar arasına serpiştirilmiş, maydanoz, yeşil soğan, roka ve diğer yeşillikler. Bir taraftan ahşap iskelete nakışlandırılmış kerpiç yapılı bir ev. Bir taraftan bu evin merdiveni önüne derme çatma birkaç tuğla üzerine oturtulmuş, et pişirme amaçlı daracık bir ocak. Bir tarafta da, bu nostaljik görünümle kavgalı konumda olan pilastik masa ve sandalyeler.

Eksiksiz bir nezaket örneği göstererek, beni bu modern masaya oturtuyorlar. Hemen karşımda bir semaver. Tepesinden çıkan duman, sokaktan geçenleri davet edercesine kıvrım kıvrım yükseliyor bahar bulutlarına doğru.

Aydın Abi ocağın başında et pişirmekle meşgulken, alışkın kediler birer ikişer ziyarete başlıyorlar. Çok alışkın olmalı ki, bize uğramadan hepsi de Aydın Abinin ayaklarına dolaşıyor. Belli ki bizden, kendilerine bir hayır yok.

Onların bu ziyaretlerinin muhabbetini yaparken, merdivenden, Taşova'mızın ilk bayan terzisi olan Nazım Abi (Nazım Caba) görünüyor. Onu ayakta karşılayarak, özel bir yer hazırlayıp oraya oturtuyoruz. Bizim bu davranışımıza Nazım Abi, tabiatında var olan kibarlığını, görgü ve edep kurallarıyla birleştirerek karşılık veriyor. Bizim

kendisine gösterdiğimiz saygıya,Örnek bir tavır ve ince bir uslüple mukabele ediyor.

Aydın Abinin pişirdiklerini biz, utanmaz hazırcılar cingözlüğü içinde yiyoruz. Yedikten sonra da Rahmetli Adil Emmiye dualar ediyoruz. Eh ne yapalım… Aydın abinin hizmetini gördük, hazır etini de yedik, bari dua edelim. Duanın sermayesi yok ya…

Aydın ABİ!…

Sen bize her gün böyle bir bakım yap biz sana her gün dua ederiz. Ama senin yaptığın sermayeli bizim ki sermayesiz.

Ama itiraf etmeliyim. Bu sırada o sokağı ve o sokakta olan bitenleri çok konuştuk. Hatta "MAHALLELİ BULUŞUYOR" etkinliğinin programını bile yaptık.

Nostalji iyi oluyor biliyor musunuz? Yüzünüzde hafif de olsa bir tebessüm beliriveriyor. Nostaljinin ne olduğu da önemli değil. Neyin nostaljisi olduğu önemli.

Bu yıl yapacağımız "Mahalleli Buluşuyor" etkinliğindeki nostalji, biliyorum ki, yetmiş yaşındakilere yedi yaşındaki günü yaşatacak.

Buluşmak ve o günü yaşamak dileğiyle.

Yorum Ekle

Ömer Celep